

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra HEIMDALL

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 217.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig03val-shoot-idm139670059807856/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Heimdal

Saa stod de Konge-Sønner to
I Kredsen nu alene,
Og Sværdet goel, og Daner loe,
Thi Uffe han stod ene;
Ja Dansken stod, den Saxer laae,
Han maatte bag af Dandsen gaae,
Thi han faldt ud af Turen.

End Vermund Sagn for Syn lod gaae,
Og reisde sig fra Sæde,
Og, hvad kun times Kiæmper faa,
Den Gubbe græd af Glæde;
Ja, Kiæmpesorg og Taarefryd,
Det altid var en Skioldungdyd,
Og Dannishedens Mærke.

Det er heel underligt et Sprog,
Hun har, den Dane-Sage,
Hun taler kun saa jævnt og dog
Saa snildt om gamle Dage,
Et Speil hun fører i sit Skiold,
Hvor Nyaar sig med Hedenold
I Lignelse forene.

Ja, ei i Dag og ei i Gaar,
O, Danmark, du Kiære!
Du fikst de underfulde Kaar,
Du skaist til Graven bære;
De stande fast paa Noræers Skiold,
De klinge giennem hver en Old
I søde Vemods-Toner.

Som Diderik, din Kiæmpe god,
Du synker under Fielde;
Lindormen tænker, med sit Blod
Dit Hierte skal undgiælde;
Men Løven er dig huld og troe,
Den huler Fielde med sin Klo,
Og bærer dig til Hallen.

Derfor du fører i dit Skiold
De Hierte og de Løver,
Kun de kan frie af Ormens Vold,
Dit Adelring han døver;

Heimdall

Kun til at spalte Klippevæg
Det laaer igien sin hvasse Eg,
Naar Hiertet er hos Løven.

Paa Gyldenbund, saa himmelblaa,
Staae dine Løver trende,
Og om paa Skioldet ret jeg søae,
Dig hiulpe alt de tvende;
Den tredie, det give Gud!
Dig grave nu af Fieldet ud,
Saasandt du det behøver!

Og naar da paa Kiærminde-Vang
Dig Løven høit mon bære,
O, stem da i din Svauesang
Til Juda-Løvens Ære!
Thi i de Løver himmelblaa,
Med Taærefryd du sande maae,
At Han sig aabenbaared.

Ak! synker da igien i Field
Du ved dit Hiertes Brøde,
Da er der intet gyldent Field,
Der er kun Norges røde;
Du kommer aldrig ud af Field,
Hvis ikke da sin gamle Gield
Betaler Hellebarden¹.

Da smuldret er dit Adelring
Og ligger under Mulde,
Det gamle Blod gier Hiertet Sting,
Men ikke Bod for Kulde;
O! Gylden-Løve! husk da paa,
Det var de Løver himmelblaa,
Som rakde dig din Krone!

Der er en Sang saa gaadefuld
Om Fafnir, Ormen lede,
Som ruged over Bølgeguld
Alt paa den vilde Hede,
Og om den Helt af Asablod,
Som Ormen slog, men heed til Bod
Dog selv i Ormens Hierte.

---

¹ Den norske Økse.